

Käraste Lilla Syster!

Svara Tsingtao den 19. maj 1949.

Jag har stora och viktiga uppdrag! Jag skall ti din mor och skriva några rader. Häpna nu inte. Men det är så svårt att kunna få ut någån brev från Kiaohsien så att jag ville försöka att få till någån. Ja, Dodo, jag har flytt. Jag kan inte säga hur lesen jag är men jag stod inte ut längre. Förra veckan på onsdagen skulle både Hellen och jag ge oss iväg. Du vet att Hellen är inte så kry, men var inte orolig. Det är mycket bättre nu. Men eftersom läget har försämrats så oerhört att vi känner att vår tid är ute. Så därför beslöt vi att fortare än kvickt ge oss iväg. Att kriget rasade brydde vi oss inte så mycket om. Det var ju så långt borta att vi med nöd kunde höra kulsprutorna, och Du vet att det bryr vi oss inte längre om. Jag skaffade ett pass för mej i min stad Kaomi. Det gick utan smärta. Men så när Hellen skulle ha från Kiaohsien var det värre, det gick inte alls det. Hon fick allt vackert stanna där hon var. Men i alla fall, jag hade mitt pass och jag kände att det skulle snart bryta samman när det gäller mina nerver, men det skall man inte tala om. Det är som det är nu, att jag trodde att jag skulle kunna orka mera. Alltnog. Jag kunde inte gå landvägen, där blev kriget allt ivrigare. Men sjövägen var öppen och eftersom et var en vänlig själ som just på tisdagen den 11. skulle gå över sjön med san-pan, så beslöts det att jag skulle gå med honom hit till T. för att i första hand rädda mig själv/jag är inte fegare än jag vågar bekänna det/ och i andra hand att skaffa medecin för Hellen. Ja, det var en resa det. Jag gick till Kiaohsiens ma-tou och där skulle jag stiga ombord på den underbara lastpråmen. Ja, se vid dagsljus kunde vi inte gå det var lättare att komma undan sjörövare och andra med gevär när det var mörkt. Jo det var allt en upplysning det. Skulle inte kulorna lämna en i fred på havet ens? Så vid 10 på kvällen gick vi ombord. Ja, vinden var inte den allra bästa så att vi fick allt vänta tills fram på morgonen. Ja, där fick man lägga sig på en bräda och sova. Det gick inte att sova, men att ligga det gick bra i allafall. Så här klockan var omkring 5 startade vi. Det gick ganska fint ut genom kanalen, men sedan tog vinden i. Vi försökte gång efter gång. Men vi bara snurrade runt och det var omöjligt att kunna komma någon vart. Men det var inte det allra värsta, den läckte ju så ohyggligt. Eftersom jag var en av de få /vi var 7 ombord/ som inte kräktes så fick jag det viktiga uppdraget att ösa ur vattnet, men det hann man ju inte ösa ur så fort som det kom in. Alltnog när klockan var 11 på förmiddagen hade jag fått nog av den båte. Vi var då ganska nära Hung-shih-yeh och där steg jag i vattnet och så vadades det in till den platsen. Jag hade mitt pass, jag trodde här kan det inte bli några besvär, men så lätt kan man bedraga sig. Här bjöds jag att vila hos den röda polisen. Dodo, vilka grymma människor de är i alla fall, vad Du gör men gå inte med i det röda tåget, det är hemskt. Ja, där hölls jag fången hela dagen tills fram emot mörkret, då togs jag till chefen för förhör. Tänk om det bara vore en som hade hand om förhöret, men et är alltid tre eller fyra, De för ett nervkrig, så att man tror att man skall gå sönder. Man känner efteråt. Men det skall jag inte tala om jag har kommit till Kina för att ta livet som det är. Men man undrar ibland vad Gud menar med detta att råka under dessa korsförhör. Men kanske man skall läras att vara liten och ödmjuk. Alltnog jag klarade mig igenom, utan att göra eller säga någån som jag inte skulle ha sagt. Sedan hölls jag den natten under bevakning och på morgonen fördes jag ombord på en liten egelbåt för Tsingtao. Min tanke var annars att ge upp båten och fortsätta tillbaka till Kiaohsien igen. Men se det gick inte alls det. Resan hit gick fint. Intet skott träffade oss, fastän det var massor av kulor över båten och runt omkring. Men så höll jag

inte på att kunna komma av här, alla trodde att jag var ryss. Det tog mig 7 timmar här i hamnen för att kunna få lämna båte, men av kom jag och här är jag med all min sorg och ängslan och feighet. I lördags gick rektor Wang hem till Kiao. så att jag kunde redan den dagen få sända med den medecin som Hellen så väl behövde. Så har vi inte hört något enda dugg. Men just nu för enstund sedan kom bud. Det var glädjande. Hellen kommer ut på måndag. Såatt nu Dodo skall Du vara glad. Ja, inte kan vi känna någon glädje, vi kan kanske andas litet lättare, mera är det inte. Vi lämnar och flyr. Oscar kommer att stanna någon tid till och se hur det blir. Men det bli^g nog inte några lätta dagar precis, Vi måste bedja mycket för honom. När det gäller missionen där inne så är vi så oroliga. Hur skall framtiden bli för oss? Skall vi kunna klra oss igenom. Kriget i Shanghai är nog inte färdigt ännu. Vi veta så litet om hur det skall bli. Skall vi resa hem eller? Kan vi resa eller ej? Ja det är som att vara i en häkkittel. Men ut kommer vi, Gud skall leda oss. I alla fall, nu skall Du vara lugn för Hellen och Oscar. Bara bed mycket för dem. Hellsens sjukdom är litet bättre. Kan hon nu komma hit för att få vård är det ju bra. Hon kommer att få all den vård hon behöver. Doktor Smith är fortfarande kvar och han skall nog hjälpa allt vad han kan. Det är ju bra att han känner Hellen från förr. Schwester Friedel är också kvar. Hon börjar att vakna upp nu över sitt andliga läge. Jag hade ett samtal med henne /vi är så goa vänner/ Hon tror, men hon tvivlar visst ännu mera. Men det är så gott att hon tycks söka sig fram till Frälsaren i alla fall. Hon går i kyrkan ibland också. Här i T. är allt lugnt ännu så länge. Inte är det många missionärer kvar men det är i alla fall några. Dodo, skulle jag kunna få bedja dej om en sak. Jag har en gammal mamma, inte så gammal heller. Du vet om socker och kaffe- och annan brist hemma i Sverige. Skulle Du kunna ordna med ett gåvorpakt till henne, jag vet att Du har säkert många, många, men om det kunde gå. Hon bor. Eva Berggren, Klingsbergsgatan 21, Norrköping. Sedan kunde jag väl ge Hellen och Oscar de pengar det kostar. Går det bra så. Försök om Du kunde göra det. Hon skulle bli så glad. Du vet gamla änkor, de är så innerligt kaffetörstiga ibland. Ja, nu skall jag inte pladdra mera. Var inte orolig. Snart kommer det säkert brev från Hellen, som hon själv skrivit. Jag skall göra allt för att hon skall få det bra. Hon skall bo hos mej därborta i farmors hus. Just nu är jag på 23-an och skall få boa-boa och litet annat gott till middag. Kom och smaka.

Hälsa Din gode Make så innerligt gott. Hjärtliga hälsningar

Anna